



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 156/2017-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., Hurbanova 18, Bardejov, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., Južná trieda 1, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 72/2008 a takto

### **r o z h o d o l :**

1. Základné právo obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 72/2008 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bardejov prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 72/2008 konal bez zbytočných prietahov.

3. Obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 700 € (sedemsto eur), ktoré je Okresný súd Bardejov povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bardejov je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., trovy konania v sume 363,79 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet advokáta doc. JUDr. Jozefa Sotolára, PhD., Južná trieda 1, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 156/2017-20 z 22. marca 2017 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., Hurbanova 18, Bardejov (ďalej len „sťažovateľka“), doručenu 28. decembra 2016, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 72/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie začalo 29. novembra 2007 podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu. Platobný rozkaz bol zrušený pre nemožnosť jeho doručenia jednému zo žalovaných, takže okresný súd vykonal vo veci prvé pojednávanie až 7. júla 2009. Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva, že okresný súd uznesením z 22. októbra 2009 vo veci prerušil konanie až do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 4/2007, pričom toto konanie malo byť právoplatne skončené 14. apríla 2011, ale okresný súd v konaní pokračoval až po roku a to stále nie je skončené.

3. Vzhľadom na uvedené je sťažovateľka toho názoru, že okresný súd postupuje v zjavnom rozpore so svojou povinnosťou postupovať v konaní rýchlo a hospodárne, ako to vyplýva z § 157 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a nesústredenosťou a roztrieštenosťou svojho postupu spôsobuje zbytočné prietahy v konaní. Podľa sťažovateľky pritom nie je vec po právnej stránke právne zložitá, pretože výklad a používanie platnej právnej úpravy sú v judikatúre vyšších súdov stabilizované. V konaní tiež nebolo potrebné vykonávať žiadne rozsiahlejšie dokazovanie, ktoré by mohlo odôvodňovať takú dlhú dobu konania. K vzniku zbytočných prietahov podľa sťažovateľky rovnako nemohlo prispieť ani jej správanie, a tak jedinou príčinou vzniku týchto prietahov bol len postup samotného okresného súdu. Ten totiž nevyvíja žiadnu činnosť na zistenie stavu veci, na návrhy sťažovateľky reaguje až s odstupom niekoľkých mesiacov, preto sa konanie vedie vyše 9 rokov.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby svojím rozhodnutím vo veci vyslovil, že okresný súd „*v konaní vedenom pod sp. zn.: 5C/47/2008 porušil právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy SR a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru*“, okresnému súdu v označenom konaní prikázal postupovať bez zbytočných prietahov, sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 8 000 € a trovy konania v sume 363,79 €.

5. Okresný súd sa k prijatej sťažnosti vyjadril prípisom z 10. marca 2017, v ktorom uviedol podrobnú chronológiu vo veci vykonaných procesných úkonov a poukázal na to, že sťažovateľka sa s poukazom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu (I. ÚS 558/2014) nedomáhala pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nápravy tohto nežiaduceho stavu podaním sťažnosti podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Účelom podania takejto sťažnosti na prietahy v konaní je totiž poskytnúť príležitosť označenému konajúcemu súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sťažovateľka však v priebehu doterajšieho konania žiadnym spôsobom v čase ňou tvrdenej nečinnosti okresného súdu túto nečinnosť nesignalizovala, sťažnosť na prietahy predsedníčke okresného súdu

nepodala, nevyužila ani svoje skôr uvedené zákonné oprávnenie a ani nedala príležitosť konajúcemu okresnému súdu na poskytnutie nápravy, t. j. neposkytla mu primeraný čas na odstránenie ňou tvrdeného protiprávneho stavu. Podľa názoru okresného súdu dĺžku napádaného súdneho konania spomaľovala sama sťažovateľka „*svojimi procesnými návrhmi (na pripustenie ďalšieho účastníka konania, na spojenie veci na spoločné konanie, na odročenie už nariadeného pojednávania z dôvodu ospravedlnenia sa právneho zástupcu žalobcu pre jeho neprítomnosť na území Slovenskej republiky)*“, pričom okresný súd „*vo veci konal predovšetkým o procesných otázkach a návrhoch sťažovateľa*“. Okresný súd súčasne poukázal na potrebu „*vykonať rozsiahlejšie dokazovanie a zároveň vyčakať na právoplatnosť konania, vedeného pod spisovou značkou 5C/4/2007, čo nastalo až 14.04.2011 a do ktorého skončenia bolo toto konanie prerušené a ktorého výsledky mali vplyv na právne posúdenie základu nároku žalobcu v tomto konaní*“, a tiež na skutočnosť, že v priebehu konania zomrel jeden z pôvodne žalovaných, následkom čoho sa muselo počkať na výsledok dedičského konania.

6. Okresný súd napokon považoval za nevyhnutné poukázať na „*opakované personálne zmeny a s tým súvisiace enormné pracovné zaťaženie konajúcich zákonných sudcov. Poukazujem na to, že Okresný súd Bardejov bol a je dlhodobo ovplyvňovaný veľkou fluktuáciou sudcov (začala v roku 2005 a pokračovala naposledy odchodom z výkonu dvoch sudcov v roku 2016) a s tým spojenou častou personálnou zmenou, keď len v období posledných 7 rokov z výkonu odišlo 11 sudcov (starobný dôchodok, prerušenie výkonu funkcie sudcu, vzdanie sa funkcie sudcu, preloženie na iný súd vrátane na súd vyššieho stupňa, nástup na materskú dovolenku), avšak na Okresný súd Bardejov prišlo do výkonu len 6 sudcov) a takto sa nevybavené veci po odchodoch sudcov neustále prerozdeľovali medzi sudcov vo výkone, ktorým sa tým navyšovali počty nevybavených vecí (vrátane [REDAKOVANÉ]), pričom sa im neustále navyšoval aj nový nápad. Nemožno opomenúť aj to, že v danom prípade ide o skutkovo zložitejšiu a náročnejšiu vec a poznamenávam, že súd úkony vo veci nevykonáva iba nariadením pojednávania a samotným pojednávaním, ale tiež inou činnosťou, napr. zhromažďovaním dôkazov, študovaním spisového materiálu a pod. Okrem toho celková dĺžka konania bola ovplyvnená aj správaním účastníkov konania, vrátane sťažovateľa (ako už bolo skôr uvedené), ktorí sa*

*ospravedlňovali z účasti na nariadenom pojednávaní a z toho dôvodu boli pojednávania opakovane odročované.“.*

7. Sťažovateľka sa k stanovisku okresného súdu nevyjadrila a súhlasila s upustením od ústneho pojednávania.

8. Ústavný súd so súhlasom procesných strán podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde v danej veci upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

## II.

9. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby bola jeho záležitosť spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

13. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

14. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom CSP, Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

15. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

16. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa Civilného sporového poriadku), resp. účastníkov konania (podľa Civilného mimosporového poriadku) a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho

poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

17. Napríklad povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z ustanovení § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z ustanovení § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvú vetu, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Ústavný súd [obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“)] pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov.

19. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba v občianskoprávnej veci o zaplatenie peňažnej sumy 1 723,26 € s príslušenstvom. Rozhodovanie všeobecných súdov o takýchto návrhoch patrí do ich bežnej rozhodovacej činnosti, pričom spor sa nevyznačuje žiadnymi podstatnými okolnosťami svedčiacimi o osobitej zložitosť skutkového alebo právneho základu veci. Dĺžku konania však ovplyvnilo aj vedenie iných konaní, ktorých výsledok mal priamy vplyv na posúdenie právneho základu napadnutého konania.

20. Správanie sťažovateľky v konaní je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným prietahom. Ústavný súd zistil, že z dôvodu na strane sťažovateľky bolo pojednávanie viackrát odročené. V súvislosti

s hodnotením správania sťažovateľky v konaní považuje ústavný súd za nutné prisvedčiť argumentácii okresného súdu, že sťažovateľka navrhla nielen pripustenie vstupu ďalšieho subjektu na strane žalovaných, ale upravila aj svoj žalobný návrh, poukazujúc na výsledok iného súdneho konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 4 C 4/2007. Uvedené okolnosti, ktoré možno pričítať sťažovateľke, preto ústavný súd zohľadnil najmä pri určení výšky priznaného finančného zadost'učinenia.

21. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

22. Ústavný súd konštatuje, že hlavnou príčinou vzniknutej neprimeranej dĺžky súdneho konania je v predloženej veci predovšetkým nečinnosť okresného súdu vo viacerých obdobiach a sčasti aj jeho neefektívny postup, ktorý nesmeroval ku skončeniu veci. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

23. K obrane okresného súdu o nedostatočnom personálnom obsadení súdu ústavný súd stabilne uvádza, že ani systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti, ktoré okresný súd podrobne objasnil vo vojom vyjadrení k sťažnosti, nemožno pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania, a tak oslabiť mieru ochrany ich základného práva zaručeného ústavou a dohovorom. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priet'ahov, aj keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu (pozri napr. I. ÚS 119/03, I. ÚS 150/06). S ohľadom na dopadajúcu judikatúru ESĽP (pozri napríklad rozsudky vo veci Išt'ván, Išt'vánová proti Slovenskej

republike a Komanický proti Slovenskej republike z 12. 6. 2012), z ktorej vyplýva záver, že sťažnosť predsedníčke okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch nemožno považovať za efektívny právny prostriedok nápravy porušenia práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd nepovažoval ani absenciu podania uvedenej sťažnosti predsedníčke okresného súdu za prekážku prerokovania sťažnosti doručenej ústavnému súdu vo veci namietaných zbytočných prietahov postihujúcich napadnuté konanie.

24. Ústavný súd pri hodnotení rozsahu zbytočných prietahov prihliadal aj na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej sa v prerušenom konaní nemôžu vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty jeho účastníkov, a tým nemôže dôjsť ani k naplneniu účelu sťažovateľkou označených práv. Nečinnosť súdu v dôsledku existencie prekážky jeho postupu vytvorenej zákonom ustanoveným postupom – ako to je aj v danom prípade právoplatným uznesením o prerušení konania č. k. 5 C 72/2008-72 z 22. októbra 2009, tak ústavný súd neposudzoval ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (m. m. III. ÚS 42/02, III. ÚS 121/2013).

25. Vzhľadom na celkovú dĺžku súdneho konania, ktoré aj po zohľadnení obdobia, v ktorom bolo konanie prerušené, možno dospieť k záveru, že v danej veci bolo postupom okresného súdu porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Ústavný súd preto v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľky v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu vo veci koná, aby ďalej konal bez zbytočných prietahov. Ústavným súdom vyslovený príkaz konať vo veci bez zbytočných prietahov je povinný rešpektovať okresný súd, aj pokiaľ bude tento

v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu povinný v budúcnosti vykonať ďalšie úkony vo veci, prípadne aj len pri doručovaní rozhodnutí odvolacieho súdu účastníkom konania.

27. Sťažovateľka žiadala priznať od okresného súdu finančné zadosťučinenie v sume 8 000 €, keďže dĺžka napadnutého konania je hrubým zásahom do „ústavou a Dohovorom garantovaných práv“ a v dôsledku „neodstránenia stavu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza, vzniká sťažovateľovi škoda spočívajúca v ušlom zisku“.

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a na neho nadväzujúceho § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa čl. 127 ods. 1 ústavy porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

29. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

30. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 84/02).

31. V okolnostiach daného prípadu ústavný súd zastáva názor, že na dovŕšenie nápravy porušenia sťažovateľkou označených práv je potrebné sťažovateľke priznať aj primerané finančné zadosťučinenie. Pri jeho určení vychádzal ústavný súd po zohľadnení dĺžky prerušenia konania z celkovej dĺžky súdneho konania, ako aj zo zisteného rozsahu nečinnosti okresného súdu a prihliadal aj na tie okolnosti vzniku zbytočných prietahov,

ktoré možno pričítať správaniu sťažovateľky (bližšie pozri bod 20 odôvodnenia tohto nálezu). Vzhľadom na uvedené ústavný súd považoval za primerané priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 700 €.

32. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

33. Sťažovateľka si uplatnila trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 363,79 €, a to za 2 úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti), čo zodpovedá odmene, ako aj sume paušálnych náhrad za dva úkony právnej služby podľa § 11 ods. 3, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

34. Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

35. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2017